

100 Kr. kontant. Dertil vil jeg svare: jo vel, det kan man. Jeg har, siden Lovforslaget er fremkommet, set saadanne andre Maader antydede i Pressen. Jeg har saaledes set i et Blad, at man hellere skulde udbetale de 100 Kr. til vedkommende i Form af en Guldmønt i Stedet for som en Hundredekrone seddel, at man altsaa i Lovforslaget skulde optage en Bestemmelse, der bemyndigede Regeringen til at lade slaas en Mønt ved denne Lejlighed, en gangbar Mønt, som vedkommende skulde have. Gav han den saa ud, fik han sine hundrede Kroner derfor og sikkert mere, thi 16,000 saadanne Mønter vilde blive en stærkt efterspurgt Vare, og beholdt han den, vilde den stige i Værdi — hvad jo for øvrigt ogsaa 100 Kr., som man beholder, ville gøre, forudsat at man beholder dem paa en fornuftig Maade og sætter dem paa Renter. Det er jo muligt, at denne Vej er mere tiltrækkende, og hvis man fra Regeringens Side og fra andre Sider ønsker at gaa denne Vej, antager jeg, at det vil være noget, som Forslagsstillerne ikke ville modsætte sig. Jeg for mit Vedkommende skulde ikke have noget imod, at det blev en Guldmønt, som udbetaltes til vedkommende. — Naar man vil give en saadan Gave, gælder det om, at man sørger for, at den ogsaa kommer vedkommende til gode og ikke straks forsvinder hos Kreditorer eller i Kommunekasser. Det er derfor i Lovforslaget foreslaaet, at denne Gave ikke kan gøres til Genstand for Arrest, Beslag eller Eksekution af nogen Art, og at ingen Kommunalbestyrelse kan nedsætte Alderdomsunderstøttelse i den Anledning for nogen. Med disse Bestemmelser tror jeg, at Gaven virkelig vil komme de vedkommende til gode. De ville faa den, enten de ere velhavende eller mindre velhavende eller ligefrem fattige. Den Mand, som er under Fattigvæsenet, vil faa sin Guldmønt eller sine 100 Kr., Fattigvæsenet kan ikke gøre Arrest i dem eller lægge Beslag paa dem eller overhovedet tage dem. Han kommer, saa længe de 100 Kr. vare, til at leve som en fri Mand, kan blæse Fattigvæsenet et Stykke, rasle med Mønten i sin Lomme og sige: jeg holder Jubilæum i Aar, og Kommunen maa her passe sig selv. Han faar derved en Erindring om de Dage, da han var med, da han ogsaa var en fri Mand, som kæmpede for sit Fædreland. — Nu vil man maaske indvende ogsaa fra Finansministerens Side, at det vil volde adskillig Ulejlighed at faa dette Lovforslag gennemført. Jeg skal villig indrømme, at det selvfølgelig vil blive

nogen Ulejlighed for Administrationen. Der skal selvfølgelig laves Skemaer og trykkes Breve, og et helt Kontor skal sættes i Arbejde med den Slags Ting, denne Ulejlighed er jo ikke uoverkommelig, og Bekostningen derved kan heller ikke være det. Jeg gaar ud fra, at der ikke vil være mere Ulejlighed forbundet med denne Lov, end der i sin Tid var med Uddelingen af Erindringsmedaillerne. Tryksagerne ville ikke blive flere, og Ekspeditionerne ville saa langt fra blive flere, at de tværtimod ikke ville blive nær saa mange. Saa vidt jeg ved, uddeltes der 107,000 Medailler, og Udgiften til disse Medailler, til Omkostningerne ved Uddelingen og til Administrationsudgifterne beløb sig i alt til 70,000 Kr., hvoraf, saa vidt jeg ved, nogle og tyve Tusind Kroner gik til Administrationsomkostninger. Jeg har ikke noteret Tallene, men de ere nogenlunde rigtige — de findes i øvrigt i Tillægsbevillingslovene fra 1876—1877 og 1877—1878. Bekostningen tror jeg altsaa nok, man kommer ud over, og jeg antager ogsaa, at Administrationen kommer ud over Ulejligheden — i den Retning er der sikkert ingen Fare. — Jeg vil endnu gøre en Bemærkning angaaende den Maade, hvorpaa Forslaget er kommet frem. Som ærede Medlemmer ville se, er Forslaget stillet af Medlemmer af alle Partier her i Salen. Jeg for mit Vedkommende har ønsket, at dette skulde ske. Vi kunde vel fra vor Side have indbragt Forslaget uden at gaa til de øvrige Partier derom, men jeg antog ikke, at dette vilde være ret i en saadan Sag. Jeg for mit Vedkommende ønskede stærkt, at det maatte være alle Partier, der toge Del i dette Lovforslag, fordi jeg ønskede, at alle Partier skulde gennemføre det, og at det ikke skulde være nogen Partisag. Endelig vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende har haft saa meget lettere ved at praktisere dette, som jeg godt ser, at Venstrereformpartiet slet ikke trænger til noget saadant som Valgnummer. Det behøve vi ikke, vi have Raad til at tage alle med i denne Sag. Derfor have vi fra vor Side ønsket, at alle maatte komme med, og det har glædet os, at saa godt som alle have villet være med. Jeg tror, at det vilde være en smuk Maade at ende denne Rigsdagssamling paa, om vi gennemførte et saadant Lovforslag. Jeg tror, at dette vilde være til Ære for Rigsdagen, for den Regering, som jeg haaber vil træde til og lægge sit Arbejde i Vægtskaalen for at faa Lovforslaget gennemført, og for hele Nationen samt til